

Dødelighed i Arbejderkvartererne som paa Gammelholm og omtrent tre Gange saa megen Dødelighed af Tuberkulose i Arbejderkvartererne som inde i det bedre indrettede Gammelholmkvarter. Saaledes som Tallene i dette enkelte Eksempel vise, er der altsaa en bedre Jordbund for denne uhyggelige Sygdom i de fattige Kvarterer end i de andre, og derfor var, som jeg sagde, en Lovgivning om saadanne Emner som Arbejdstid, Arbejdslokaler, Hjemmearbejde og Arbejdsløshed, Børnebeskyttelse og Boligforhold sikkert absolut fornøden, hvis man for Alvor vil bekæmpe det Onde, man staar overfor. Lad os flytte Befolkningen fra de alt for smaa Rum paa Nørrebro og Vesterbro til Gammelholms eller Østbanekvarterets gode og sunde Boliger, saa modvirke vi Tuberkulosen adskillig bedre end ved den Lovgivning, vi hidtil have gennemført om dette Emne. Lad os afskaffe Hjemmearbejdet, lad os faa Tilsyn og Kontrol med Polak- og Russerkasernerne navnlig i de store Byer, disse Kaserner og Boliger, som ere en Fare for Sundheden og ikke mindst skabe Betingelser for Tuberkulosen, saa er det i høj Grad sandsynligt, at Tuberkulosens Udbredelse og Dødelighed ville blive mindre, og Foranstaltninger af denne Art ville derfor vise sig nok saa virksomme som de, der her ere paa Bane.

Jeg forudsætter imidlertid, at Regeringen ikke vil gaa de Veje, jeg har nævnt, jeg beklager det og beklager, at man ikke har optaget Kampen mod Tuberkulosen saa kraftigt og virkningsfuldt, som det var ønskeligt og muligt. Navnlig paa Grund af Sagens store Betydning som Samfundsopgave burde Staten utvivlsomt være den ledende og førende i denne Sag, Staten, som har Overblik, og som kunde træffe sine Foranstaltninger uden de Forretningshensyn, der let komme til at spille ind, naar andre skulle have med Sagen at gøre. Det er uomtvisteligt, at det private Initiativ ikke magter den Opgave at bekæmpe Tuberkulosen, end ikke magter det med den Statsstøtte, der ydes den. Naar man overlader saadanne Virksomheder til det private Initiativ, komme økonomiske Hensyn til at spille en alt for stor Rolle og en større Rolle, end det var nødvendigt, om det var en ren Statsopgave. Ved den Lovgivning, der er gennemført, magter Befolkningen under de givne Forhold end ikke at føre Kampen mod Tuberkuloseondet med den fornødne Kraft.

Nu har den højtærede Regering fremsat Lovforslag om Statsstøtte til Tuberkuløses Sygebehandling, væsentlig uden Ændringer. Jeg skal derfor heller ikke opholde mig

længe ved det, men der er dog visse Ting i den gældende Lov, som utvivlsomt burde forandres, for at man derved kunde komme flere syge til Hjælp. De Ændringer, jeg navnlig kunde ønske, ere i det væsentlige nævnte i Motiverne. Foreningen „Boserups Minde“, den Forening, som i Dag lader forhandle en lille Blomst til Fordel for Foreningens Virksomhed mod Tuberkulose, indgav i Fjor et Andragende, som blev henvist til Finansudvalget, og jeg har nu igen faaet et Andragende fra den samme Forening til Indbringelse i Folketinget. Denne Forening andrager om, at Loven udstrækkes til en større Virksomhed paa enkelte Omraader. Det er vel saaledes, at Loven giver Adgang til Støtte for Familiens Underhold uden Fattighjælps Virkning, hvis Forsørgeren ligger som Patient paa en statsanerkendt Anstalt, men det er ikke altid muligt at faa Plads for Patienterne paa statsanerkendte Anstalter, og et stort Antal Patienter indlægges paa Sygehuse, der ikke have Statsanerkendelse. I det Andragende, som er nævnt i Motiverne til Lovforslaget, og i det Andragende, jeg nu paa ny har faaet fra „Boserups Minde“, oplyses det saaledes, at der i det sidste Aar, for hvilket Beretningen er afgiven, har været indlagt alene paa Københavns og Frederiksbergs Hospitaler over 900 Patienter lidende af Tuberkulose, nemlig paa Kommunehospitalets 2den Afdeling 129, paa Kommunehospitalets 3die Afdeling 127, paa Øresundshospitalets gamle Afdeling 415, paa Frederiksberg Hospital 160 og paa St. Josephs Hospital 70 Patienter. Hvis der blandt disse ca. 900 Patienter er fattige Folk, der ikke ere i Sygekasser, eller hvis der er Patienter, der have opbrugt al deres Sygehjælp, er Familien afskaaren fra at faa det Underholdsbidrag, som Patienternes Familier i andre Tilfælde kunne oppebære, nemlig naar de ligge paa statsanerkendte Anstalter; disse Familier maa saa nøjes med Fattighjælp, skønt de ere ganske uskyldige i, at Patienterne netop ere blevne indlagte paa disse ikke-statsanerkendte Hospitaler. Jeg henstiller derfor, at man søger at inødekomme Foreningen „Boserups Minde“s Andragende, som indeholder et vistnok i høj Grad betimeligt Ønske, hvis Opfyldelse ikke spiller saa stor økonomisk Rolle, at man af den Grund burde afslaa det.

Dernæst hævdes det i det samme Andragende, at Patienterne ofte udskrives fra statsanerkendte Hospitaler med Paabud om at fortsætte Kuren i Hjemmet, f. Eks. en Teller to Maanedes. Den Hjælp, der er tilstaaet Familien, medens Patienten laa